

הלכות אסורי ביאה פרק טו

א. איזה הוא "ממזר" (דברים כג, ג) האמור בתורה: זה הבא מערוה מן העריות חוץ מן הנדה, שהבן ממנה פגום ואינו ממזר; אבל הבא על שאר העריות בין באנס בין ברצון, בין בזדון בין בשגגה הולד ממזר. ואחד זכרים ואחד נקבות, אסורין לעולם שנאמר "גם דור עשירי, לא יבא" (שם), כלומר לעולם.

ב. אחד ממזר שנשא ישראלית, או ישראלי שנשא ממזרת כיון שבעלו אחר הקדושין, לוקין; קדש ולא בעל, אינו לוקה. בעל לא קדש, אינן לוקין משום ממזרת שאין לה בכל חיבי לאוין מי שלוקה על בעילה בלא קדושין, אלא כוהן גדול באלמנה כמו שיתבאר.

ג. המחזיר גרושתו משנשאת הולד פשר, שהרי אינה ערוה. גוי ועבד הבא על בת ישראל, הולד פשר בין בפנויה בין באשת איש, בין באנס בין ברצון; וגוי ועבד הבאים על הממזרת, הולד ממזר. וממזר הבא על הגויה, הולד גוי; נתגיר, הרי הוא פשר כשאר גרים. ואם בא על השפחה, הולד עבד; שחררו, הולד פשר כשאר עבדים משחררין, ומתגר בבית ישראל. זה הפלל: בן הבא מן העבד, או מן הגוי, או מן השפחה, או מן הגויה הרי הוא כאמו, ואין משגיחין על האב.

ד. לפי דבר זה, התיירו לממזר לשא שפחה כדי לטהר את בניו שהרי הוא משחרר אותם, ונמצאו בני חורין; ולא גזרו על השפחה לממזר, מפני תקנת בנים.

ה. מי שחציו עבד וחציו בן חורין, הבא על אשת איש אותו הבן אין לו תקנה, מפני שצד ממזרות וצד עבדות מערבין בו; לפיכך אסור בשפחה, ונמצאו בניו כמותו לעולם.

ו. גוי הבא על השפחה שטבלה, הרי זה עבד, ועבד שטבל שבא על הגויה, הולד גוי הלך אחר האם; אבל גוי הבא על שפחה גויה, או עבד גוי שבא על גויה בת חורין הלך אחר הזכר.

ז. ממזר מתגר לשא גיורת, וכן הממזרת מתרת לגר; והבנים משניהם ממזרים, שהולד הולך אחר הפגום: שנאמר "בקהל ה'" (דברים כג, ג), וקהל גרים אינו קרוי קהל ה'. גיורת שנשאת לגר, והולידו בן אף על פי שהורתו ולידתו בקדשה, הרי זה מתגר בממזרת. וכן בן בנו עד שישתקע שם גיותו ממנו, ולא יודע שהוא גר; ואחר כך יאסר בממזרת. ואחד הגרים ואחד עבדים משחררין, דין אחד לכלן. גר שנשא בת ישראל, או ישראל שנשא גיורת הולד ישראלי לכל דבר, ואסור בממזרת.

ח. שלושה ממזרים הם ממזר ודאי, וממזר ספק, וממזר מדברי סופרים. איזה הוא ממזר ודאי זה שבא מן הערוה הודאית, כמו שבארנו; וממזר ספק זה שבא מספק ערוה, כגון הבא על אשה שנתקדשה ספק קדושין, או נתגרשה ספק גרושין, וכיוצא בהן. האשה ששמעה שמת בעלה, ונשאת, והרי בעלה קים, ובא בעלה עליה והיא תחת השני הרי הבן ממזר מדברי סופרים.

ט. פנויה שנתעברה מזנות, אמרו לה מה הוא העבר הזה או הילוד הזה אם אמרה בן פשר הוא, ולישראל נבעלתי הרי זו נאמנת, והבן פשר; ואף על פי שרוב העיר שזנתה בה פסולים.

י. ואם לא נבדקה אמו עד שמתה, או שהיתה חרשת או אלמת או שוטה, או שאמרה לפלוני הממזר נבעלתי, או לפלוני הנתינן, אפלו אותו פלוני מודה שהוא ממנו הרי זה הולד ספק ממזר: כשם שזנת עם זה שהודה לה, כך זנתה עם אחר. וזה הוא הנקרא שתוקי שמכיר את אמו, ואינו מכיר את אביו ודאי.

יא. וכן הבן הנמצא בשוק, והוא הנקרא אסופי הרי הוא ספק ממזר, שאין אנו יודעים מה הוא.

יב. פנויה שזנתה ואמרה, בן זה בן פלוני הוא אם אותו פלוני כשר, הרי הבן כשר; ואינה נאמנת, להיות זה בנו של פלוני. ויראה לי, שחוששין לדבריה, ויהיה הבן אסור בקרובות אותו פלוני, מספק. ואם אותו פלוני ממזר אינה נאמנת להיות הבן ממזר ודאי על פיה, כמו שבארנו, אלא יהיה ספק ממזר.

יג. אבל האב שהחזק שזה בנו, ואמר בני זה ממזר הוא נאמן; ואם יש לבן בנים אינו נאמן, שלא האמינה אותו תורה אלא על בנו: שנאמר "כי את-הבכר בן-השנואה יכיר" (דברים כא, יז), יכירנו לאחרים; וכשם שנאמן לומר, בני זה בכור כך נאמן לומר שהוא ממזר, או בן גרושה, או בן חלוצה.

יד. וכן אם היתה אשתו מעברת נאמן לומר עבר זה אינו בני, וממזר הוא; ויהיה ממזר ודאי. והאומר על עצמו שהוא ממזר, נאמן לאסור עצמו בבית ישראל; ואסור בממזרת, עד שיודע שהוא ממזר. ובנו כמוהו; ואם יש לו בני בנים אינו נאמן לפסל בני בניו, ולא יפסל אלא עצמו.

טו. ארוסה שנתעברה, והיא בבית אביה הרי הולד בחזקת ממזר; ואסור בבית ישראל, ואסור בממזרת. ואם נבדקה אמו ואמרה, מארוסי נתעברתי נאמנת, והולד כשר. ואם הכחישה הארוס ואמר, מעולם לא באתי עליה הרי הולד ממזר: שאפלו היה בחזקת בנו ואמר, בני זה ממזר נאמן. והאשה אינה בחזקת זונה, אלא נאמנת לומר, לארוסי נבעלתי, ואינה זונה; ואם נשאת לכוהן לא תצא, וולדה ממנו כשר.

טז. היו העם מרגנים אחריה, והיא ארוסה, עם ארוסה ועם אנשים אחרים אף על פי שבא עליה ארוסה בבית חמיו, הרי זה ספק ממזר: כשם שהפקירה עצמה לארוסה, הפקירה לאחרים. ואם נבדקה ואמרה, עבר זה מארוסי הרי זה כשר, כמו שבארנו.

יז. אשת איש שהיתה מעברת ואמרה, עבר זה אינו מבעלי אינה נאמנת לפסלו, והרי הבן בחזקת פשרות: שלא האמינה תורה אלא האב. אמר האב אינו בני, או שהיה בעלה במדינת הים הרי זה בחזקת ממזר; ואם אמרה מגוי ועבד נתעברתי הרי הולד כשר, שאין הבעל יכול להכחישו בדבר זה. ואין העבר משתתה במעי אמו, יתר על שנים עשר חדש.

יח. אשת איש שיצא עליה קול שהיא מזנה תחת בעלה, והכל מרגנין אחריה אין חוששין לבניה, שמא ממזרים הם, שרב בעילות, אצל הבעל; ומתר לשא בטה, לכתחלה. אבל היא עצמה, חוששין לה משום זונה; ואם היתה פרוצה יתר מדי, אף לבניה חוששין.

יט. דין תורה שספק ממזר מתר לבוא בקהל, שנאמר "לא-יבא

ממזר, בקהל ה' (דברים כג, ג) ממזר ודאי אסור לבוא בקהל, ולא ספק; אבל חכמים עשו מעלה ביחוסין, ואסרו כל הספקות לבוא בקהל. לפיכך ממזר ודאי, מתר לשא ממזרת ודאית. אבל ממזר ספק, או שתוקי, או אסופי אסור לשא בת ישראל, ואסור לשא ממזרת; ואפלו ממזרת מספק, אסורה לו שמה אחד מהן אינו ממזר, והשני ממזר ודאי. וממזר שלדבריהם, מתר לשא ממזרת שלדבריהם.

ב. וכן שאר הספקות, אסורין לשא זה מזה. פיצד: שתוקים ואסופים וספק ממזרים, אסורים לבוא זה בזה; ואם נשאו לא יקימו אלא יוציאו בגט, והולד ספק כאבותיו. ואין לספקות אלו תקנה, אלא שישאו מן הגרים; והולד הולך אחר הפגום. פיצד: שתוקי או אסופי שנשא גיורת או משחררת, או גר ומשחרר שנשא שתוקית או אסופית הולד שתוקי או אסופי.

בא. האסופי שנמצא בעיר שיש בה גויים, בין שהיה רב גויים או רב ישראל הרי זה ספק גוי לענין יחוסין; קדש אשה, צריכה גט מספק. מי שהרגו, אינו נהרג עליו. הטבילוהו בית דין לשם גרות, או שטבל משהגדיל הרי הוא כשאר אסופים הנמצאים בערי ישראל.

בב. היו רב העיר גויים, מתר להאכילו נבלות וטרפות; היה רבן ישראל, מחזירין לו אבדתו בישראל. מחצה למחצה מצוה להחיותו בישראל, ומפקחין עליו את הגל בשבת; והרי הוא לענין נזקין, ככל ספק ממון המוציא מחברו, עליו הראיה.

בג. יראה לי, שכל מדינה שיש בה שפחה או גויה הראויה לולד הואיל והאסופי הנמצא שם ספק גוי או ספק עבד, כשישא הגיורת כמו שבארנו, הרי זו ספק אשת איש, והבא עליה פטור: שאין הורגין מספק.

כד. וכן יראה לי, שהשתוקי שנשא אשה שאפשר שהיא ערוה עליו הרי היא ספק אשת איש, שאין קדושין תופסין בעריות. ואיזו היא האשה שאפשר שתהיה ערוה עליו כל אשה שהיה אביה או אחיה קים, כשנתעברה בו אמו; וכל אשה שנתגרשה או נתאלמנה, שמה אשת אביו היא או אשת אחי אביו.

כה. ומנין אני אומר שאין השתוקי והאסופי אסור בכל אשה שאפשר שתהיה ערוה עליו שהרי הכשר שנבדקה אמו, אינו אסור בכל אשה שאפשר שתהיה ערוה עליו. והרי נאמר בתורה "אל-תחלל את-בתך, להזנותה" (ויקרא יט, כט); ואמרו חכמים שאם יעשה זה, נמצא אב נושא בתו ואח נושא אחותו. ואילו היה הדין שכל מי שאינו יודע אביו בודאי, אסור בכל אשה שאפשר שתהיה ערוה עליו לא היינו באים למדה הזאת לעולם, ולא היתה הארץ מלאה זמה.

כו. הא למדת, שאין אוסרין עריות ומחזיקין אותן בשאר בשר בספק, עד שיודע בודאי שזו ערוה עליו: שאם אתה אומר כן כל היתומים שבעולם שלא הפירו אבותיהם, היו אסורין להנשא בכל מקום: שמה יפגעו בערוה.

כז. הולד שהיה משלך בדרך, ובא אחד ואמר בני הוא ואני השלכתיו נאמן; וכן אמו, נאמנת. נאסף מן השוק, ובאו אביו ואמו אחר כך ואמרו בנינו הוא אין נאמנין, הואיל ויצא עליו

שם אסופי ; ובשני רעבון, נאמנין שמפני הרעב השליכוהו, והן רוצין שיזונו אותו אחרים, ולפיכך שתקו, עד שנאסף.

בח. נמצא הולד מהול, או שהמלח, או שהחתל, או שהיה הפחל בעיניו, או הקמיעין בצוארו, או שנמצא תחת אילן מסבך שאין חיה נכנסת לו והיה סמוך לעיר, או שנמצא בבית הפנסת הסמוך לעיר, או בצדי רשות הרבים אין בו משום אסופי: מאחר שהן משמרין אותו שלא ימות, בחזקת פשר הוא. אבל אם נמצא משלך באמצע הדרך, או רחוק מן העיר אפלו תחת אילן או בבית הפנסת, או שנמצא תלוי באילן מקום שהיד מגעת לו הרי זה אסופי.

כט. נאמנת חיה לומר זה הבן כוהן הוא, או לוי, או נתינ, או ממזר מפני שלא החזק, ואין אנו יודעין יחוסו. במה דברים אמורים, בשהחזקה בנאמנות, ולא ערער עליה אדם. אבל אם ערער עליה אפלו אחד, ואמר בשקר מעידה אינה נאמנת; והרי הבן בחזקת פשר, ואין לו יחוס.

ל. דבר ברור שהשתוקי אסור לשא שתוקית, והאסופי אסור באסופית, מפני שהן ספקות; אבל ממזרים ודאיים ונתינים, מתרים לבוא זה בזה, והולד ממזר. ושתוקי ואסופי מתר בנתינים כשאר גרים, והולד ספק ממזר.

הלכות אסורי ביאה פרק טז

א. פצוע דכא וכורות שפכה שנשאו בת ישראל, ובעלו לזקין, שנאמר "לא יבא פצוע-דכא וכורות שפכה" (דברים כג, ב); ומתירין לשא גיורת ומשחררת. ואפלו כוהן שהוא פצוע דכא מתר לשא גיורת ומשחררת, שאינו בקדשתו; ואפלו נתינה או אחת מן הספקות, מתרת לו: הואיל ופצוע דכא אסור לבוא בקהל, לא גזרו בו על הנתינים ולא על הספקות. אבל פצוע דכא וכורות שפכה אסור בממזרת ודאית, שהרי אסורה מן התורה.

ב. ואיזה הוא פצוע דכא, כל שנפצעו הביצים שלו; וכורות שפכה, כל שנכרת הגיד שלו. ובשלושה אברין אפשר שיוליד הזכר בגיד, ובביצים, ובשבילין שבהן תתבשל שכבת זרע, והן הנקראין חוטי ביצים; וכיון שנפצע אחד משלושה אברין אלו, או נכרת, או נדודך הרי זה פסול.

ג. פיצד: נפצע הגיד או נדודך, או שנכרתה העטרה או למעלה מעטרה פסול. ואם נכרת מראש העטרה, ונשתיר ממנה אפלו כחוט השערה מקף לכל הגיד הרי זה פשר; נכרת הגיד למעלה מעטרה בקלמוס, או כמרזב פשר.

ד. נקב למטה מעטרה, פשר. נקבה העטרה עצמה אם פשיראה קרי תצא שכבת זרע מן הנקב, פסול; נסתם הנקב, חזר להכשרו. נקב למטה מעטרה שכנגדו למעלה בתוך העטרה, פסול שהעטרה כלה, מעפכת. נסתם שביל שכבת זרע, וחזר לראות שכבת זרע משביל שמשתיין בו הרי זה פסול.

ה. נכרתו הביצים, או אחד מהן, או שנפצעה אחת מהן, או שנדוכה, או שחסרה, או שנקבה הרי זה פסול; נכרתו חוטי הביצים, או אחד מהן, או שנדודך, או נפצע הרי זה פסול. נקב

חוט מחוטי הביצים לשביל מי רגלים, והרי הוא מטיל מים משני מקומות, משביל המים ומשביל שכבת זרע הרי זה פשר.

ו. כל פסול שאמרנו בענין זה, בשלא היו בידי שמים כגון שפירתו אדם או כלב, או הפהו קוץ, וכיוצא בדברים אלו; אבל אם נלד כרות שפכה, או פצוע דכא, או שנלד בלא ביצים, או שחלה מחמת גופו ובטלו ממנו אברים אלו, או שנלד בהם שחין והמסה אותן או כרתן הרי זה פשר לבוא בקהל, שכל אלו בידי שמים.

ז. אסור להפסיד אברי הזרע בין באדם בין בבבהמה חיה ועוף, אחד טמאים ואחד טהורים, בין בארץ בין בחוצה לארץ: אף על פי שנאמר "ובארצכם, לא תעשו" (ויקרא כב, כד), מפני השמועה למדו שדבר זה נוהג בכל מקום; וענין הכתוב, כלומר לא יעשה זאת בישראל, בין בגופן בין בגופות אחרים.

ח. וכל המסרס לוקה מן התורה, בכל מקום; ואפלו מסרס אחר המסרס, לוקה. כיצד: הרי שבא וקרת את הגיד, ובא אחר וקרת את הביצים או נתקן, ובא אחר ונתקו, ובא אחר וקרתו כלן לוקין, ואף על פי שלא סרס האחרון אלא מסרס: בין באדם, בין בבבהמה חיה ועוף. והמסרס את הנקבה, בין באדם בין בשאר מינים פטור.

ט. המשקה עיקרין לאדם, או לשאר מינים, כדי לסרסו הרי זה אסור, ואין לוקין עליו; ואשה מתרת לשותות עיקרין שמסרסין אותה עד שלא תלד. הרי שכפת את האדם ושסה בו כלב או שאר חיות, עד שעשהו כרות שפכה, או שהושיבו במים או בשלג, עד שבטל ממנו אברי תשמיש אינו לוקה: עד שיסרס בידו. וראוי להכותו מפת מרדות.

י. אסור לומר לגוי לסרס בהמה שלנו; ואם לקחה הגוי מעצמו לסרס אותה, מתר. ואם הערים ישראל בדבר זה, קונסין אותו ומוכרה לישראל אחר: ואפלו לבנו הגדול, מתר למכרה; אבל לבנו הקטן, אינו מוכרה ולא נותנה לו.

הלכות אסורי ביאה פרק יז

א. שלוש נשים נאסרו על כל הכוהנים גרושה, וזונה, וחללה; ועל כוהן גדול ארבע אלו השלוש, והאלמנה. אחד כוהן גדול המשותף בשמן המשחה או המרפה בבגדים, ואחד כוהן העובד או כוהן גדול שמנוהו ועבר, וכן כוהן משותף מלחמה כלן מצוין על הבתולה, ואסורין באלמנה.

ב. כל כוהן שנשא אחת מהשלוש נשים, בין כוהן גדול בין כוהן הדיוט, ובעל לוקה. ואם בא עליה דרך זנות אינו לוקה משום זונה, או גרושה, או חללה: שנאמר "לא יקחו" (ויקרא כא, ז) עד שיקח, ויבעל. אבל כוהן גדול שבעל אלמנה לוקה אחת, אף על פי שלא קדש: משום "לא יחלל" (ויקרא כא, טו) פיון שבעלה, חללה ופסלה לכהנה; אבל זונה וחללה וגרושה הרי הן מחללות ועומדות, קדם בעילתו. לפיכך לוקה כוהן

גָּדוֹל, עַל בְּעִילַת אֱלֹמָנָה אֵף עַל פִּי שְׁאִין שָׁם קְדוּשִׁין: שֶׁהָרִי חָלְלָה, וְהוּא מְזַהֵר שֶׁלֹּא יַחְלֹל כְּשָׂרִים לֹא אִשָּׁה, וְלֹא זָרְעוּ.

ג. קִדְשׁ כּוֹהֵן גָּדוֹל אֱלֹמָנָה, וּבְעִלָּה לּוֹקֵה שְׂתִים: אַחַת מִשּׁוּם "אֱלֹמָנָה . . . לֹא יִקַּח" (ויקרא כא, יד), וְאַחַת מִשּׁוּם "לֹא-יַחְלֹל" (ויקרא כא, טו). וּבֵין כּוֹהֵן גָּדוֹל וּבֵין כּוֹהֵן הַדִּיּוֹט שְׁנֵשָׂא אִשָּׁה מִן הָאַרְבַּע, וְלֹא בַּעַל אֵינוֹ לּוֹקֵה. וְכָל מָקוֹם שֶׁהוּא לּוֹקֵה, הִיא לּוֹקֵה; וְכָל מָקוֹם שֶׁאֵינוֹ לּוֹקֵה, הִיא אֵינָה לּוֹקֵה: שְׁאִין הַפֶּרֶשׁ בֵּין אִשָּׁה לְאִישׁ לְעֲנֻשִׁין, אֲלֹא בְּשִׁפְחָה חֲרוּפָה בְּלִבָּד, כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ.

ד. כָּל כּוֹהֵן הַבָּא עַל הַגּוֹיָה, בֵּין גָּדוֹל בֵּין הַדִּיּוֹט לּוֹקֵה מִשּׁוּם זִוְנָה: שֶׁהָרִי אֵינָה בַּת קְדוּשִׁין; וְהוּא אֲסוּר בְּבְעִילַת זִוְנָה, בֵּין יִשְׂרָאֵלִית בֵּין גּוֹיָה.

ה. הַחֲלוּצָה אֲסוּרָה לְכוֹהֵן מִדְּבָרֵי סוֹפְרִים, מִפְּנֵי שֶׁהִיא כְּגֵרוּשָׁה; וּמִכֵּין אוֹתוֹ, מִכַּת מִרְדּוֹת מִדְּבָרֵיהֶם. כּוֹהֵן שְׁנֵשָׂא סֵפֶק חֲלוּצָה אֵין מוֹצִיאִין אוֹתָהּ מִתַּחַתָּיו, וְהִיא כְּשֶׁרָה וְיֹלְדָה כְּשֶׁר: מִפְּנֵי שֶׁלֹּא גָזְרוּ עַל סֵפֶק חֲלוּצָה, אֲלֹא עַל חֲלוּצָה וְדֹאִית. וְכֵן מִי שֶׁהִיתָה סֵפֶק גֵּרוּשָׁה, אוֹ סֵפֶק זִוְנָה, אוֹ סֵפֶק חָלְלָה מִכֵּין אוֹתוֹ מִכַּת מִרְדּוֹת, וּמוֹצִיא בְּגֹט.

ו. כָּלֵל גָּדוֹל הוּא בְּכָל אֲסוּרִים שֶׁבִּתּוּרָה, שְׁאִין אֲסוּר חָל עַל אֲסוּר אֲלֹא אִם כֵּן הָיוּ שְׁנֵי הָאֲסוּרִין בָּאִין כְּאַחַת, אוֹ שֶׁהִיא הָאֲסוּר הָאַחֵר מוֹסִיף דְּבָרִים אַחֲרִים עַל אוֹתוֹ הָאֲסוּר, אוֹ אִם הָיָה כּוֹלֵל דְּבָרִים אַחֲרִים עִם אֲסוּר זֶה.

ז. [ט-י] לְפִיכָף אִשָּׁה שֶׁהִיתָה אֱלֹמָנָה, וְנִעְשְׂת גֵּרוּשָׁה, וְנִעְשְׂת חָלְלָה, וְנִעְשְׂת זִוְנָה, וּבָא עָלֶיהָ כּוֹהֵן גָּדוֹל אַחֵר כֶּף לּוֹקֵה אַרְבַּע מַלְקִיּוֹת עַל בִּיאָה אַחַת: לְפִי שֶׁהָאֱלֹמָנָה אֲסוּרָה לְכוֹהֵן גָּדוֹל, וּמִתַּרְת לַהֲדִיּוֹט. חֲזָרָה לַהֲיִיּוֹת גֵּרוּשָׁה, נּוֹסֵף בָּהּ אֲסוּר וְנִאֲסָרָה לְכוֹהֵן הַדִּיּוֹט; לְפִיכָף נּוֹסֵף בָּהּ אֲסוּר אַחֵר עַל אֲסוּר הָאֱלֹמָנָה, וְעֵדִין הִיא מִתַּרְת לְאָכֹל תְּרוּמָה. נִעְשְׂת חָלְלָה, נּוֹסֵף בָּהּ אֲסוּר שֶׁהָרִי נִאֲסָרָה בְּתְרוּמָה; וְעֵדִין הִיא מִתַּרְת לְיִשְׂרָאֵל. נִעְשְׂת זִוְנָה, הוֹאִיל וַיֵּשׁ שָׁם זִנוּת שְׂאוּסֶרֶת עַל יִשְׂרָאֵל אִם זָנְתָה אֶשְׁתּוֹ בְּרִצּוֹן, נּוֹסֵף בָּהּ אֲסוּר אַחֵר.

ח. וְהוּא הָדִין לְכוֹהֵן הַדִּיּוֹט שֶׁבָּא עַל הַגֵּרוּשָׁה, שֶׁנִּעְשְׂת חָלְלָה, וְאַחֵר כֶּף זִוְנָה שֶׁהוּא לּוֹקֵה שְׁלוּשׁ עַל בִּיאָה אַחַת; אֲבָל אִם נִשְׁתַּנָּה סֵדֶר זֶה, אֵינוֹ לּוֹקֵה אֲלֹא אַחַת. מִי שֶׁנִּתְּאֵלְמָנָה מֵאֲנָשִׁים הָרַבָּה, אוֹ נִתְּגַרְשָׁה מֵאֲנָשִׁים הָרַבָּה אֵין לּוֹקִין עָלֶיהָ, אֲלֹא אַחַת עַל כָּל בִּיאָה.

ט. אֱלֹמָנָה, בֵּין מִן הָאֲרוּסִין בֵּין מִן הַנְּשׂוּאִין אֲסוּרָה. כּוֹהֵן גָּדוֹל שָׂמַת אַחֲיוֹ אֵף עַל פִּי שֶׁהוּא מִן הָאֲרוּסִין הָרִי זֶה לֹא יִיבֶם, אֲלֹא חוּלִץ. נִפְלָה לוֹ יְבָמָה וְהוּא כּוֹהֵן הַדִּיּוֹט, וְנִתְּמָנָה לַהֲיִיּוֹת כּוֹהֵן גָּדוֹל אֵף עַל פִּי שֶׁעָשָׂה בָּהּ מֵאֶמֶר כִּשְׁהוּא כּוֹהֵן הַדִּיּוֹט, הָרִי זֶה לֹא יִיבֶם אַחֵר שֶׁנִּתְּמָנָה; אֲבָל אִם אָרַס אֶת הָאֱלֹמָנָה, וְנִתְּמָנָה לַהֲיִיּוֹת כּוֹהֵן גָּדוֹל הָרִי זֶה יִכְנַס אַחֵר שֶׁנִּתְּמָנָה. הִיתָה מְקַדֶּשֶׁת סֵפֶק קְדוּשִׁין, וּמֵת אֲרוּסָה הָרִי זֶה סֵפֶק אֱלֹמָנָה.

י. מִצּוֹת עָשָׂה עַל כּוֹהֵן גָּדוֹל, שִׁישָׂא נִעְרָה בְּתוּלָה; וּמִשְׁתַּבָּגֵר, תֹּאסֵר עָלָיו: שֶׁנֶּאֱמַר "וְהוּא, אִשָּׁה בְּתוּלִיָּה יִקַּח" (ויקרא כא, יג) "אִשָּׁה", לֹא קִטְנָה; "בְּתוּלִיָּה", לֹא בּוֹגֶרֶת. הֵא פִּיֶּצֶד: יִצָּאת

מכלל קטנות, ולכלל בגרות לא באה זו נערה. ואינו נושא שתי נשים לעולם כאחת שנאמר "יקח אשה" (ויקרא כא, יד), אחת ולא שתיים.

יא. כוהן גדול לא ישא מפת עץ, אף על פי שלא נבעלה. נבעלה שלא כדרךכה, הרי זו כנבעלת כדרךכה; נבעלה לבהמה, הרי זו מתרת. כוהן גדול שנשא בעולה אינו לוקה, אבל מוציא בגט; נשא בוגרת או מפת עץ, הרי זה יקיים.

יב. ארס בעולה, ונתמנה כוהן גדול הרי זה יכנס אחר שנתמנה. אנס נערה בתולה, או פתה אותה אפלו אנסה או פתה כשהוא הדיוט, ונתמנה כוהן גדול קדם שיכנס הרי זה לא יכנס; ואם כנס, מוציא. ארס את הקטנה, ובגרה תחתיו קדם נשואין הרי זה לא יכנס, מפני שנשתנה גופה; ואם כנס, לא יוציא.

יג. אחת גרושה מן הארוסין, או מן הנשואין; אבל הממאנת אפלו גרשה בגט, והחזירה ומאנה בו הרי זו מתרת לכוהן, כמו שבארנו בהלכות גרושין. וכל מי שאינה ראויה לחליצה אם נחלצה, לא נפסלה לפהנה.

יד. יצא עליו קול, איש פלוני כוהן כתב גט לאשתו, או נתן גט לאשתו, והרי היא יושבת תחתיו ומשמשתו אין מוציאין אותה מתחת בעלה; ואם נשאת לכוהן אחר, תצא מן השני. יצא שמה בעיר, שנתקדשה ונתגרשה מן הקדושין חוששין לה, כמו שבארנו בהלכות גרושין.

טו. אבל אם יצא עליה קול שהיא חלוצה, אין חוששין לה. יצא קול על הבתולה שהיא בעולה אין חוששין לה, ותנשא לכוהן גדול; יצא עליה קול שהיא שפחה אין חוששין לה, ותנשא אפלו לכוהן. יצא לה שם שהיא מזונה בעיר, אין חוששין לה; ואפלו הוציאה בעלה משום שעברה על דת משה ויהודית, או בעדי דבר מכער, ומת קדם שיתן לה גט הרי זו מתרת לכוהן: שאין אוסרין אשה מאלו אלא בעדות ברורה, או בהודאת פיה.